

# Congresele Frontului plugarilor, tribune de afirmare a voinței de luptă a țăranimii din România

MARIA CREȚU, MIRCEA VALEA

## MOTTO:

*„Nu găsesc formulă mai dreaptă, mai morală, mai  
corespunzătoare țării noastre, decât această intrare a  
maselor populare în stăpânirea țării, pe poarta larg  
deschisă a istoriei contemporane”.*

Dr. PETRU GROZA

Frontul Plugarilor, organizație democratică a țăranimii din România, care și-a semnat actul de naștere pe meleagurile Hunedoarei, a avut un rol însemnat în dezvoltarea conștiinței politice a țăranimii, în atragerea acestora pe făgașul luptei revoluționare.

Situându-se cu consecvență pe făgașul luptei revoluționar-democratice și progresiste din România, a realizat o perfectă concordanță între pozițiile sale programatice și realitățile economice și social-politice de la noi. Această concordanță este cu atât mai semnificativă, cu cât cele două decenii de activitate ale Frontului Plugarilor — 1933-1953 — se încadrează în două epoci bine distincte din frământata istorie a poporului român, epoci care prin evenimentele ce s-au succedat, au obligat partidele și organizațiile politice să-și spună într-un fel sau altul cuvântul. Or, în această confruntare cu realitățile zilei, Frontul Plugarilor a demonstrat consecvență față de crezul său politic, capacitate de pătrundere și înțelegere a imperativelor vremii, combativitate față de tot ce a fost perimat și retrograd.

Este suficient să analizăm, în acest sens, documentele programatice adoptate de congresele Frontului Plugarilor a căror valoare este dată mai ales de faptul că, deși s-au desfășurat în condiții economice și social-politice complet diferite, au formulat asemenea obiective și direcții de luptă încât să imprime și să mențină caracterul democratic și progresist al organizației, să asigure participarea maselor țărănești la realizarea sarcinilor revoluției sociale din România.



Primul congres al Frontului Plugarilor a avut loc la Deva în 18 aprilie 1933. Este congresul care încheie prima etapă de organizare și care are menirea să dea organizației nou constituite, programul și direcțiile de activitate. Acestea vor purta, după cum era și firesc, o puternică amprentă a vremii.

Anul 1933 consemnează în istoria poporului român mari frământări sociale, provocate de politica antipopulară a burgheziei și moșierimii, care căutau ieșirea din criza economică prin aruncarea greutăților acesteia pe umerii maselor muncitoare.

Ridicările la luptă ale muncitorilor ceferiști și petroliști din ianuarie—februarie 1933 sînt un exemplu viu pentru toate categoriile asuprite din țara noastră, în rîndul cărora se manifestă tot mai accentuat dorința și tendința de organizare.

În lumea satelor mizeria cronică provocată de menținerea unor puternice rămășițe feudale în formele și metodele de exploatare a pămîntului a fost adîncită în anii crizei din 1929-1933 de ofensiva capitalului financiar care, cu sprijinul statului, prin intermediul politicii de prețuri și a creditului și-a subordonat sectorul agricol, supunînd țărănimia la un adevărat jaf.

Această ofensivă s-a accelerat mai ales după votarea legii circulației bunurilor rurale din 1929, lege prin care guvernării național-țărăniști au deschis capitalului bancar cale liberă în agricultură. Rezultatul nu s-a lăsat prea mult așteptat. În 1934 peste 59 la sută din proprietățile pînă la 10 ha erau grevate de datorii <sup>1)</sup> urmînd a fi scoase în vînzare. Numai opoziția țărănimii, care la primele vînzări silite a luat forme ascuțite, a înlăturat depozitarea acestora de pămînt.

Starea de spirit în rîndul țărănimii, atitudinea acesteia față de politicienii zilei au fost influențate și de politica național-țărăniștilor. Guvernările acestora au știrbit grav prestigiul de masă pe care și-l cucerise P.N.Ț. în anii opoziției. Măsurile anunțate atît de patetic de liderii partidului au fost brusc uitate în timpul guvernării, ceea ce a condus în mod firesc la îndepărtarea maselor de bază ale țărănimii de partid care se recomanda al țărănilor.

În acest context are loc procesul de organizare a Frontului Plugarilor care încheia prima etapă cu congresul din 18 aprilie 1933.

Trecuseră abia 3 luni de la marea adunare țărănească de la Deva din 8 ianuarie 1933, care a adoptat hotărîrea de organizare a mișcării și în toate satele județului Hunedoara, precum și la nivelul plaselor se constituiseră organizații ale Frontului Plugarilor. Desfășurate sub lozincă „Să părăsim partidele“, adunările din comune și plase au constituit adevărate rechizitorii la adresa politicianilor vremii, a guvernanților, care, ignorînd interesele celor care i-au votat, au folosit puterea în scopuri înguste de clasă. „Am judecat și decis — se sublinia în manifestul lansat de comitetul de plasă Deva — să ne închegăm rîndurile părăsind partidele politice, cari de 14 ani numai ne-au exploatat și prin forța înche-gată ce o reprezentăm să silim pe cei de sus să vadă năcazurile noastre a celor de jos“ <sup>2)</sup>. În 26 martie 1933 delegații plaselor din județul Hunedoara se întrunesc la Deva într-o consfătuire pentru a fixa planul de desfășurare a congresului. În urma consfățuirii, ziarul „Horia“ devenit organ al Frontului Plugarilor lansează apelul <sup>3)</sup> prin care cheamă țărănimia la adunarea din 18 aprilie. „Veniți plugari din toată țara — se spune în apel — în această zi la Deva. Zi măreață, istorică în viața plugarilor români și minoritari din România. Județul Hunedoara, Ardealul, Banatul și toate unghiurile țării așteaptă cu nerăbdare această zi de înfățișare la judecată a plugărimii acestei țări“.

Cu toate piedicile puse de autorități, în dimineața zilei de 18 aprilie 1933 peste 12 000 de țărani <sup>4)</sup> pășesc încolonați în mod organizat și disciplinat pe străzile Devei, ocupînd Piața Unirii.

Din cuvîntul de deschidere rostit de Miron Belea — unul din inițiatorii organizației — desprindem că sînt prezenți la adunare țărani din județele Arad, Bihor și din Banat „care n-au cruțat nici timp, nici oboseală, nici cheltuială în aceste zile grele de criză, pentru a culege și sădi mai departe sămînta răsărită pe mîndrele noastre plaiuri“<sup>5)</sup>, țărani din rîndul naționalităților conlocuitoare „fiindcă și ei sînt cetățeni ai acestei țări și frați plugari de ai noștri“<sup>6)</sup>, muncitori, meseriași, comercianți, reprezentanți ai presei din țară și de peste hotare.

De la tribuna congresului au răsunit glasurile reprezentanților țărănimii care au tălmăcit în cuvinte pline de frumusețe și înțelepciune necesitatea organizării de clasă, dorința lor expresă de a înlătura din rădăcini relele care bîntuiau societatea românească. „Dacă traiul nostru este greu — declară Romulus Zăroni — aceasta se datorește numai faptului că de roadele muncii noastre beneficiază o minoritate, aceea a mandarinilor și exploatatorilor, care sînt exponenții politicianismului... Pentru cîștigarea drepturilor noastre, se cere să ne unim“<sup>7)</sup>. Exprîmînd încrederea în victoria cauzei celor mulți, președintele organizației Frontului Plugarilor din plasa Orăștie arată că „după cum riurile subpămîntene curg zeci și sute de kilometri pe sub pămîntul de sub noi și apoi ies totuși la suprafață, tot astfel și dreptatea noastră batjocorită de jecmănitori trebuie să iasă la iveală“<sup>8)</sup>. „Am coborît și eu din plasa Bradului — spunea Ion Moga Fileru — cu nepoții lui Iancu și ai lui Horia, Cloșca și Crișan, la această adunare, ca să vă spun, cu durere, că după 15 ani de la întregirea țării, durerile noastre au rămas aceleași din vremea străbunilor noștri“<sup>9)</sup>. Rînd pe rînd țărani din județul Hunedoara, din Bihor, din Banat au demascît în cuvîntul lor falsul democratism al partidelor politice din România, punînd pe seama acestora toate relele care bîntuiau societatea românească. „Partidele ni s-au înfățișat cu firme mincinoase — ține să arate reprezentantul țăranilor bănățeni. Așa, de exemplu partidul care își zice național-țărănesc. Intr-adevăr cum poate fi țărănesc partidul azi la putere, cînd țăranii n-au niciun reprezentant în parlament? Și ce fel de național este, cînd n-a făcut nimic pentru națiune“<sup>10)</sup>.

Seria cuvîntărilor este încheiată de Dr. Petru Groza, personalitate proeminentă a vieții politice din țara noastră, care înțelegînd încă de la început rosturile acestei organizații, i s-a alăturat fără rezerve și care, în calitatea sa de președinte, a îndrumat organizația cu înțelepciune și dăruire pe tot parcursul celor 20 de ani de existență.

În cuvîntul său, Dr. P. Groza, făcînd o analiză sintetică, dar veridică, a realităților din țara noastră, subliniază cauzele care stau la baza racilelor din societatea românească, între care un loc principal îl ocupă complicitatea capitalului național cu cel internațional. Această complicitate compromite însăși unitatea națională. „În locul unui corp indivizibil al poporului — arată Dr. P. Groza — avem azi un corp rupt în două. De o parte marea mulțime, care trebuie să plătească muncind din greu pentru profitul uriaș al capitalului internațional, iar pe de altă parte, intermediarii și beneficiarii operei de vînzare și trădare“<sup>11)</sup>.

Apreciînd dorința de organizare și luptă a țărănimii și referindu-se la lozincă: „Jos politicienii“, des scandată în timpul congresului, arată că nu acesta trebuie să fie scopul luptei ci „acea refacere socială mare, care schimbînd sistemul, va schimba nu numai garnitura supraedificată ci și temelia. Deci, nu politicienii, ci sistemul este de combătut și schimbat“<sup>12)</sup>.

Punctul central al congresului l-a constituit adoptarea programului, prezentat și tălmăcit în fața congresiștilor de către Dr. P. Groza. Sintetizat în 17 puncte, programul<sup>13)</sup> cuprinde obiective de natură social-economică și politică, izvorite din cerințele arzătoare ale vremii, din nedreptățile generate de sistemul politic al României interbelice.

Problema datoriilor agricole, cea mai acută problemă a zilei, căreia guvernării, deși îi consacraseră pînă la acea dată 3 legi ale conversiunii, totuși nu o soluționaseră, constituia unul din obiectivele principale ale programului. Urmărind ușurarea imediată a tuturor debitorilor, restabilirea echilibrului just între creanță și datorie, dar mai ales reducerea datoriei la valoarea reală a leului, programul preciza că „în locul incurcatelor legi ale conversiunii“, să se voteze o singură lege care să reducă  $\frac{3}{4}$  din toate datoriile urmînd ca restul de  $\frac{1}{4}$  să se plătească în termen de 2 ani, cu dobînzii de 5 la sută. Pentru debitorii plugari se prevedea prelungirea termenului de plată de la 5-25 ani realizînd astfel o tratare diferențiată a țăranimii în raport cu întinderea proprietății.

Lipsa acută de numerar, precum și enormele datorii contractate de stat în străinătate, care cereau o amortizare anuală de peste 7 miliarde lei, putea fi soluționată în concepția frontiştilor, printr-o „ștampilare“ a banilor cu scopul de a readuce în circulație numerarul existent, precum și prin impunerea averilor mari, în ideea că „țara ia ce-i trebuie de acolo de unde găsește“<sup>14)</sup>.

Sesizînd în mod just că greutățile economice prin care trece statul erau determinate și de aparatul de stat extrem de încărcat, pentru întreținerea căruia se cheltuiau sume imense provenite din impozitele aruncate pe umerii maselor, programul prevedea reducerea la jumătate a ministerelor, desființarea subsecretariatelor de stat, reducerea sau desființarea unor instituții inutile, cum ar fi Camerele de agricultură, de industrie și comerț, Casele autonome cu revizuirea contractelor de concesiune către străini (chibriturile, telefoanele, tutunul etc.) și în general introducerea unor economii severe în toate compartimentele administrației de stat.

Problema reformei agrare, a repartiției pămîntului formează obiectul unor prevederi principale ale programului. Adresînd o critică ascuțită politicienilor zilei, care, deși, în timpul opoziției, recunoșteau imperfecțiunile reformei agrare din 1921 și făceau promisiuni mari pentru desăvîrșirea acesteia, imediat ce ajungeau la guvern uitau toate făgăduielile lăsînd țăranimea să se zbată în continuare în mizerie.

În programul din 1933, Frontul Plugarilor se pronunță pentru desăvîrșirea împrumietării în sensul ca nici un plugar să nu mai rămînă fără pămînt. În condițiile de atunci, ei vedeau înfăptuirea acestui deziderat prin revizuirea exproprierii moșiilor mai mari de 100 ha, desființarea rezervelor din proprietatea statului și instituțiilor. Din acest fond preconizau împrumietărirea gratuită a țăranilor lipsiți total de pămînt, a invalizilor și orfanilor de război a căror proprietate a rămas sub 5 iugăre la șes, sau 10 iugăre la munte.

Exprimînd o acută nemulțumire a țăranilor pentru lipsa de păduri, programul prevedea și revizuirea exproprierii asupra pădurilor cu întinderi mai mari de 100 ha din care să se împrumietărească toate comunele în vederea asigurării țăranilor cu lemne de foc și construcție.

Obiectivul central al programului — îmbunătățirea condițiilor de viață a țăranului sărac — este urmărit și prin alte puncte ale programului care prevăd desființarea dijmei, a lucrării pămîntului în parte,

rămășițe ale feudalismului „care ascund o lăcomă exploatare”<sup>15)</sup>, asigurarea de semințe selecționate, îngrijire medicală și asistență juridică gratuită, scutire de impozite.

Infruntînd și demascînd măsurile represive ale autorităților care căutau să înăbușe atmosfera de efervescență revoluționară creată de luptele muncitorești din ianuarie-februarie 1933, participanții la congres au înscris în programul lor: libertatea de cuvînt, organizare, manifestatii, presă, desființarea legilor și măsurilor care împiedică așezarea unei reale democrații în țară.

Subliniind falsul democratism al regimului parlamentar din România, în încheierea programului, se arată că toate obiectivele propuse „vor putea fi garantate și îndeplinite în folosul tuturor cetățenilor care muncesc cu brațele și mintea, numai pe lingă o revizuire temeinică a sistemului de guvernămînt, asigurînd plugarului și tuturor care trăiesc prin propria lor muncă (mici meseriași, funcționari, lucrători și intelectuali) rostul îndrumător și hotărîtor asupra dirigerii sortii proprii”<sup>16)</sup>. Formulînd aceste idei, Frontul Plugarilor își exprimă de fapt scopul politic al luptei sale: instaurarea unui regim democratic, în care parlamentul, corpurile legiuitoare compuse din deputați și senatori aleși de popor să exprime în hotărîrile lor voința poporului, a majorității covârșitoare. Sesizînd pericolul regimului dictatorial, spre care erau tîrîți de falsa democrație se arată că numai participarea directă a maselor la conducerea statului „va constitui garanția față de aventuri de dictatură personală ori militară”<sup>17)</sup>.

Programul se încheie cu un apel la unire adresat tuturor țărănilor „cetățeni ai acestei țări din tot cuprinsul României, care trebuie să-și unească lupta cu toate branșele muncitoare, salariați etc. pentru dobîndirea marilor prefaceri sociale care vor garanta ieșirea din criza de azi”<sup>18)</sup>.

Din analiza programului se desprinde, cu claritate, ideea că organizația Frontul Plugarilor, exponentă a intereselor și frămîntărilor maselor țărănești lipsite de pămînt, cu pămînt puțin și apăsate de povara datoriilor, se situa prin concepțiile sale, pe o linie ideologică și tactică de stînga, militînd pentru alianța cu masele muncitoare de la orașe și sate împotriva oricărei politici aventuriste și pentru instaurarea unui regim cu adevărat democratic.

Acest program și aceste principii adoptate la congresul din 1933 au stat la baza activității Frontului Plugarilor în perioada care a urmat, apropiindu-l tot mai mult de politica P.C.R., pînă la deplina comunitate de acțiune. Prezența activă la cele mai însemnate momente din lupta antifascistă și antirăzboinică condusă de P.C.R. i-a conferit un loc de frunte în rîndul forțelor revoluționare din țara noastră. Actul istoric de la 23 August 1944 găsește Frontul Plugarilor între organizațiile care ajutau la răsturnarea dictaturii antonesciene și încadrarea României pe drumul progresului economic și social.

Momentul eliberării, marcînd începutul revoluției populare din țara noastră, a adus pe prim plan sarcini de importanță vitală pentru poporul român, care au constituit, de fapt, principalele obiective de luptă ale P.C.R., ale celorlalte forțe antifasciste, democratice și patriotice din țara noastră. Aceste obiective vizau: mobilizarea tuturor forțelor poporului la războiul antihitlerist pentru eliberarea întregului teritoriu al patriei și obținerea victoriei finale împotriva fascismului, apărarea intereselor celor ce muncesc, refacerea și dezvoltarea economiei

naționale, înfăptuirea reformei agrare, democratizarea țării, instaurarea și consolidarea unui regim democratic.

Apreciind că înfăptuirea acestor obiective era posibilă numai printr-o unitate de acțiune a forțelor revoluționare care să asigure participarea masivă și conștientă a maselor de la orașe și sate la acțiunile cu caracter revoluționar, P.C.R. a inițiat constituirea F.N.D. Așezînd la baza acestui organism politic platforma-program din septembrie 1944, a reușit ca, în scurt timp, — la 12 octombrie 1944 — să realizeze o concentrare a tuturor partidelor, a grupărilor și organizațiilor patriotice și democratice ale țării.

Prezent în cadrul acestui organism și conștient de misiunea ce-i revenea în atragerea țărănimii pe făgașul luptei revoluționare, Frontul Plugarilor trece imediat la reorganizarea activității pe baze legale și la extinderea organizațiilor sale în întreaga țară. Programul de luptă al F.N.D. cu care s-a prezentat în fața maselor țărănești, în care la loc central se situa înfăptuirea unei radicale reforme agrare și mai ales sprijinul primit din partea organizațiilor P.C.R. au determinat ca numai în câteva luni Frontul Plugarilor să se transforme dintr-o organizație cu caracter regional, într-una cu o largă bază de masă, cu organizații proprii în majoritatea comunelor și satelor de pe cuprinsul țării.

Trebuie subliniat, de asemenea, că această creștere a organizației nu îmbracă numai aspectul cantitativ ci și cel calitativ. În această ordine de idei este de ajuns să subliniem participarea efectivă a membrilor Frontului Plugarilor, a maselor țărănești la marile acțiuni revoluționare din perioada luptei pentru cucerirea puterii și realizarea reformei agrare ca o dovadă a radicalizării țărănimii, a creșterii conștiinței lor politice.

În aceste condiții, cînd forțele revoluționare reușesc să impună la conducerea statului un guvern al poporului, pe a căruia agendă se înscriu, din primele zile, mari reforme social-economice în sprijinul maselor, organizația Frontul Plugarilor pregătește cel de-al II-lea congres general. Acest congres va avea — după cum precizează președintele organizației, Dr. Petru Groza — o dublă semnificație : „Cea dintîi este manifestarea acelei forțe politice și uriașe pe care o reprezintă plugărimea organizată într-o tabără indestructibilă, iar cea de-a doua este preocuparea noastră de a fixa în tipare noi problemele multiple și complexe ale agriculturii românești, pe care se reazimă buna stare a întregului popor“<sup>19</sup>).

Intr-adevăr, față de 1933, cînd la baza congresului au stat revendicările unei clase exploatate atît pe plan economic, cît și politic, în acest început de eră nouă, reprezentanții celor peste 1 milion de membri ai Frontului Plugarilor dezbate problemele ce-i frămîntă de pe poziția unei clase libere, stăpînă pe pămîntul și munca sa, pârtașă responsabilă la conducerea statului democrat-popular.

Al doilea congres al Frontului Plugarilor își desfășoară lucrările la București în zilele de 24-27 iunie 1945. În prima zi are loc deschiderea festivă pe stadionul A.N.E.F. în prezența a peste 60 000 cetățeni, iar în zilele următoare, în palatul Adunării Deputaților, congresiștii continuă dezbaterile pe baza celor 5 rapoarte prezentate : raportul politic (C. Agiu), raportul programatic (M. Ralea), raportul organizatoric (Nichifor Stere), raportul asupra reformei agrare și agriculturii (R. Zăroni), raport privind organizarea cooperăției (Stanciu Stoian).

În cadrul congresului se afirmă în toată amploarea sa voința de luptă a țărănimii, natural ridicată la noi dimensiuni față de 1933, vizînd noi obiective și direcții, rezultate din noul cadru social-economic și politic al țării, din sarcinile revoluției populare. „Hotărîrea de luptă a Frontului Plugarilor este astăzi mai mare ca oricînd — arată Miron Belea. În acești 13 ani ne-am oțelit, ne-am întărit puterea de luptă și astăzi sîntem oamenii lumii noi, în țara noastră nouă, democratică, liberă și independentă“<sup>20</sup>). Conștienți că înfăptuirea acestor năzuințe a fost posibilă numai datorită unității de acțiune cu clasa muncitoare condusă de încercatul partid comunist, ei așează la baza hotărîrii lor de luptă ideea, ridicată la rang de principiu, a alianței cu clasa muncitoare, care străbate ca un fir roșu lucrările congresului. Referindu-se la înfrățirea dintre muncitori și țărani în lupta comună pentru libertate și dreptate, Dr. P. Groza arăta că ea apare cu atît mai firească și necesară cu cît s-a văzut că chiar înainte de instaurarea guvernului revoluționar-democrat „muncitorimea organizată și gata de jertfe, avînd în frunte dinamicul partid comunist, a izbutit să dărîme cu singele ei reacțiunea dominantă și să așeze ca prim scop al guvernului poporului, înfăptuirea reformei agrare“<sup>21</sup>). „Dumneavoastră și muncitorii din uzine — continuă ideea despre unitatea muncitorească-țărănească Dr. P. Groza — reprezentați în cea mai nobilă expresie justificarea existenței omenеști pe pămînt prin munca, prin statornicia și prin crezurile voastre drepte și cinstite“<sup>22</sup>).

Recunoscînd rolul de conducător al partidului comunist, un reprezentant al moșilor din Munții Apuseni arăta : „Noi țărani am fost ca un tren de 100 vagoane fără locomotivă. În fruntea acestui tren a trebuit să avem locomotiva partidului comunist care și-a luat inima în dinți și și-a pus viața în joc ca să ne așeze pe noi plugarii în rîndul oamenilor“<sup>23</sup>).

La rîndul său reprezentantul P.C.R., apreciind contribuția țărănimii în lupta pentru înfăptuirea unei Români noi, libere, prospere, sublinia că „partidul comunist a găsit în țărănime un uriaș izvor de energie și de forțe, care organizate și unite cu forța muncitorilor și intelectualilor pot schimba radical atît conținutul, cît și fizionomia politică a țării“<sup>24</sup>).

Reforma agrară, de la a cărei legiferare trecuseră abia 3 luni, a fost una din problemele viu discutate, congresiștii avînd acum prilejul să-și exprime întreaga bucurie și recunoștință, pentru împlinirea acestui deziderat de veacuri al țărănimii. „Prin biruința noastră — arată Ion Moga Fileru — unul din fondatorii organizației — și ajutați de frații muncitori din P.C.R. am împlinit dorința de veacuri a plugarului nostru : împrăștierea“<sup>25</sup>). Iar Gh. Radu, aducînd congresului salutul țăranilor din Moldova arăta că „Plugărima moldoveană, cea dintîi care a trecut la înfăptuirea reformei agrare, pășește în acest congres cu hotărîrea ca, alături de muncitorimea de la orașe, să ducă la bun sfîrșit reformele care vor aduce o viață mai dreaptă și mai bună... Țărănimea română mulțumește muncitorilor și partidului comunist că a ajutat-o la înfăptuirea reformei agrare“<sup>26</sup>).

Apreciind la valoarea reală victoriile obținute, victorii care reprezintă nu finalul, ci începutul „unor vremi de mari înfăptuiri“<sup>27</sup>), congresiștii și-au exprimat hotărîrea de a continua împreună cu muncitorii lupta pentru dezvoltarea și lărgirea drepturilor și libertăților democratice ale poporului român. „Să ne legăm să nu avem odihnă, să nu

avem zi, să nu avem noapte — își încheie înflăcăratul cuvînt un țăran din Dolj — pînă cînd țara aceasta nu va fi în întregime și pentru totdeauna a muncitorilor și țăranilor“<sup>28)</sup>).

În această atmosferă de puternic atașament față de regimul democrat-popular, se trece la dezbaterile obiectivului de bază al congresului: programul organizației pentru etapa următoare. Pentru stabilirea acestuia s-au avut în vedere sarcinile ce revin organizației în etapa desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice, locul și rolul țăranimii, a agriculturii în general, în acțiunea de reconstrucție și de refacere economică a țării, îmbunătățirea condițiilor de viață ale țăranimii.

După cum era și firesc, în prim plan al programului s-au situat problemele agriculturii. Dacă reforma agrară a rezolvat problema repartiziției pămîntului, rămînea, însă, deschisă calea rezolvării problemelor de producție și valorificarea produselor muncii țărănești. Dezbaterile pe această linie au evidențiat necesitatea mecanizării agriculturii, asigurarea cu semințe selecționate, îmbunătățirea raselor de animale și în general necesitatea schimbării sistemului de producție, veche și primitivă, cu o agricultură sistematică și rațională<sup>29)</sup>.

După cum remarcă în raportul său Romulus Zăroni, pe atunci ministru al agriculturii, pămîntul țării în suprafață de 10 187 000 ha se găsea împărțit la 2 258 530 proprietari individuali<sup>30)</sup>. În aceste condiții, congresul a apreciat că greutățile din agricultură puteau fi depășite prin înființarea de către stat a unor centre de închiriat mașini care să asigure mecanizarea treptată a lucrărilor agricole, prin organizarea agriculturii în „asociații agricole și cooperative de tot felul“<sup>31)</sup>, acordarea de împrumuturi ieftine, instituirea unui sistem științific de îndrumare a agriculturii prin înființarea și extinderea școlilor agricole, a institutelor de cercetare agronomică.

Ideea organizării producției agricole pe baze cooperatiste este re-luată și dezvoltată în raportul asupra cooperației<sup>32)</sup>. Potrivit acestui document cooperația este chemată să aibă grijă de pămîntul țăranilor ferindu-l de ipotecare și înstrăinare, să organizeze cooperative agricole de producție de la cele mai simple pînă la cele mai complexe, cooperative de transformare sau industrializare a produselor agricole și de valorificarea acestora prin vînzare în comun.

Aici se impune o precizare. Nu e vorba de o cooperativizare pe baze socialiste, sistem la care s-a trecut, după cum știm, abia după 1949, dar care, la acea dată nu avea create condițiile necesare înființării, ci de o simplă asociere a micilor producători în vederea exploatării mai raționale a pămîntului parcelat și a înlăturării speculei în relațiile de aprovizionare și consum.

O atenție deosebită a acordat congresul problemelor legate de definitivarea reformei agrare. Desăvîrșirea lucrărilor acolo unde nu erau terminate pînă la acea dată, precum și verificarea și corectarea unor abateri de la legea de reformă agrară au fost apreciate ca principale sarcini ale țăranimii în vederea sprijinirii guvernului democrat.

Alături de obiectivele economice, congresul a dezbătut o serie de probleme legate de activitatea politică a țăranimii. Prin programul său, Frontul Plugarilor se definea ca organizația politică de masă a întregii țărănime. Această îndreptățită autodefinire avea la bază programul și crezul său politic pus în slujba intereselor țăranimii, extinderea organizațiilor sale în întreaga țară, numărul mare de membri — peste un milion — cuprinși în Frontul Plugarilor. În același timp această ca-



racterizare ne atenționează asupra altui aspect din viața politică și a-nume asupra procesului de slăbire a influenței politice a P.N.Ț. în rîndul țărănimii, proces care va avea o evoluție atît de rapidă, încît în mai puțin de 2 ani P.N.Ț. va dispărea de pe arena politică a țării.

În calitatea sa de reprezentant al întregii țărănime, Frontul Plugarilor își exprimă hotărîrea de a lupta pentru o Românie democratică, în care să fie asigurate libertatea de organizare, libertatea cuvîntului, a întrunirilor, a presei, precizînd, însă, că prin libertăți democratice „se înțelege ce este drept să se înțeleagă: libertăți care servesc poporului, nu dușmanilor lui”<sup>33</sup>).

Prin adoptarea statutului, la baza căruia au așezat principiile centralismului democratic și ale democrației interne, prin alegerea noului Comitet Central, în componența căruia au intrat 158 membri, a Comitetului executiv, compus din 21 membri, congresul a creat cadrul organizatoric corespunzător dezvoltării organizației la scara întregii țări.

Marcînd momentul încheierii etapei de organizare a Frontului Plugarilor la nivelul țării, cel de-al II-lea congres a demonstrat în fața opiniei publice că această organizație politică, reprezentînd masa de bază a țărănimii, este hotărîtă să lupte alături de clasa muncitoare și de celelalte forțe democratice și progresiste din țară, pentru întărirea regimului democrat-popular, pentru dezvoltarea și progresul României.

Anii care au urmat au dovedit consecvența față de hotărîrile adoptate, prin întreaga sa activitate Frontul Plugarilor înscriind o pagină glorioasă în istoria mișcării revoluționar-democratice din România. La întîlnirea cu activul de partid din regiunea Hunedoara, tovarășul Nicolae Ceaușescu — consemnînd această contribuție arăta: „În anii grei ai ilegalității în regiunea Hunedoara ...a fost creată organizația democratică a țărănimii — Frontul Plugarilor — care a adus o contribuție importantă în lupta țărănimii, la democratizarea țării și instaurarea puterii populare”<sup>34</sup>).

## NOTE

1. Lucrețiu Pătrășcanu — Probleme de bază ale României, București, ed. 1945, pag. 107.
2. Gh. Micle, „Răscoala pămîntului”, Buc., ed. 1945, pag. 48.
3. Gh. Micle, „Răscoala pămîntului”, pag. 49.
4. „Horia”, din 22 aprilie, 1933.
5. „Horia”, din 22 aprilie, 1933.
6. Ibidem.
7. Ibidem.
8. Ibidem.
9. Ibidem.
10. „Horia”, din 22 aprilie 1933.
11. „Horia”, din 22 aprilie 1933.
12. Ibidem.
13. „Ce vrem ? — Istoricul, programul, organizarea”, Deva, 1933.
14. „Ce vrem ?” op. cit. pag. 27.
15. „Ce vrem ?” op. cit. pag. 40.
16. Idem, pag. 44.
17. „Ce vrem ?” ... pag. 45.
18. „Ce vrem ?” ... pag. 47.
19. Gh. Micle : op. cit., pag. 405.

20. „Primul congres general al Frontului Plugarilor“, Buc., 1945, ed. Frontul Plugarilor, p. 28.
21. Gh. Mică : op. cit., p. 409.
22. Idem, p. 406.
23. „Primul congres general al Frontului Plugarilor“, p. 308.
24. Idem, p. 64.
25. Idem, p. 49.
26. Idem, p. 90.
27. „Primul congres general al Frontului Plugarilor“, p. 99.
28. Idem, p. 288.
29. Gh. Mică, op. cit., p. 434-436.
30. Idem, p. 433.
31. Idem, p. 436.
32. „Primul congres...“, p. 205-225.
33. Gh. Ioniță, Gh. Tuțui : „Frontul Plugarilor“, Buc., 1971, p. 203.
34. N. Ceaușescu : „România pe drumul desăvârșirii construcției socialiste“, vol. II, p. 56.

## LES CONGRÈS DE L'ORGANISATION „LE FRONT DES LABOUREURS“ EXPRESSION DE LA VOLONTÉ DE LUTTE DE LA PAYSANNERIE ROUMAINE

(R é s u m é)

Etude de synthèse des congrès de l'organisation „Le Front des laboureurs“ axée en premier lieu sur l'analyse des programmes adoptés. L'auteur montrent qu'au cours de ses deux décennies d'activité (1933-1953), complètement opposées au point de vue économique et social, le „Front des laboureurs“ a suivi une ligne conséquente de lutte révolutionnaire et démocratique. Les programmes adoptés par les congrès de 1933 et de 1945, qui reflètent les aspirations de la paysannerie dans le contexte des réalités de la société roumaine, ont tracé des objectifs et des directions de lutte qui se sont avérés en mesure d'entraîner la participation active des masses paysannes à la lutte contre l'exploitation du régime bourgeois-agrarian et à la réalisation du programme agraire du Parti Communiste Roumain.